

הטובים בילידים מקוים להשיג אותה בדרך של שלום, ועל כן הם נושאים חן מלפני השליטים, בעוד שהאחרים בנשק זוכים לחוש בנחת הזרוע הבריטית, שהיתה, בימים ההם, עדיין זרוע של ממש.

אולם זוהי הנקודה הפחות חשובה בסרט, השם את הדגש בצד הקומי של השלטון הבריטי בהודו, מרכיב מאסף של בדיחות לא מוצלחות ביותר, גבורי העלילה הם שלושה מוסקטרים (סטוראט גריינג'ר, רוברט ג'ורטון, סיריל קוסאק), חיילים מקצועיים הששים אלי קרב, קטטה, כוס בירה ושמלה.

כאשר מפריד המפקד הזקן (וולטר פיגין) בין הדבקים, ממנה את טוראי גריינג'ר לסמל, הוא גורם בכך לסידרה של משברים ולעריקתו של גריינג'ר על גנת להצטרף אל שני חבריו הנצורים במצודה נידחת שלאומנים הודים מסתערים עליה בכוח גדול. המפקד הזקן רואה צורך לרדוף, ביחד עם גודו, אחרי הער, להציל על-ידי כך את המבצר מבלי להי קבל פקודה מפורשת מגבוה, דבר שלא היה

דומיזה צרינה, רקדנית כאילו היתה פרוצה

רצוי כלל וכלל, מנקודת מבט דיפלומטית. אלה שכל העניין בלתי מתקבל על הדעת וגם הבדיחות מיושנות ביותר, כמו הקיסרות הבריטית עצמה.

ישראל

לא רק חישובי רגלים

זה מכבר מרגישים חסידי הסרטוב בישראל בחסרון בעיות רציני שיטפל בקולנוע כאמנות. שבועוני הקולנוע הקיימים מיועדים לא לה אשר התעניינותם באסתטיקה של הבד מצטמצמת בחישובי רגלי השחקניות או במבנה השפם של הכוכבים הידועים, ואשר לגבם החשיבות החברתית העיקרית של הקולנוע נעוצה בנושאים וגרושיהם של מפורסמי הור ליבור.

בארצות רבות נוסדו כתבי עת שמספר קוראיהם מצומצם, אמנם, אבל אשר השפעתם עמדה תמיד מעל לכל יחס לתפוצתם, יען כי הדריכו קהל משוכח ועודו סרטאים אשר השתדלו להדגיש משהו באמנות הסרט.

הסרט, הבטאון בן שמות העמודים הקטנים אשר החלה להוציא לאור אגודת אוהדי הסרט הטוב בישראל, איננו עדיין כתב עת מן הסוג הזה, ואף איננו מתימר להיות כזה. אולם יש בו, ייתכן מאד, משום התחלה מעניינת, כיוון שהוא מכיל שני מאמרים טובים על שני הסרטים המוצגים עתה על-ידי האגודה: 'יום הדין' (אשר העולם הזה כלל בין ארבעת הסרטים הטובים ביותר שהוצגו בארץ בי"ס) ואורח הערב. הסרט עלול, במרוצת הזמן, באם ירחיב את אפקו, יפרסם מאמרים מקוריים, ולא ייתפס לסנוביות להיות מכשיר בסוויב ערך ומשקל.

בקצרה

מסע המורדים — סרט מערב-פרוע, שבבים ומשחק כהלכה. תסריט בעל רמה גבוהה מן הרגיל, ארול פליק, פאטריס ויימור.
משפט ווינסאן — עיבוד של מחזה הנושא אותו השם אודות ילד שגורש מבית ספר צבאי בגלל אשמת-שווא שפלו עליו ומלחמת משפחתו לטחור שמו תיאטרון מצר, למ, משחק מעולה, סדריק הארדוויק, רוברט דונאט, מרגרט לייטון.

סרטים

סיפורי הופמן

חציו הראשון של סיפורי הופמן (המוצג לא בשלמותו: 17 דקה, הבלט האחרון, הושמטו ממנו). כולל המצאות ופעלולים רבים המורכבים שוב שהמחברים במאים מייקל פאואל ואמריק פרסבורגר (נעליים אדומות) נחונים בכשרונות של ממש. ברם, חלקו השני של הסרט בתיאטרונות מופרות ואינו יותר מ'אשר אופירה במתית מצולמת בתפאורות פאר עשויות לא במיטב הטעם.

פאואל ופרסבורגר היו מאד נאמנים ליצירתו של ג'ק אופנבר, העבירו אותה במלואה על הבד. האופירה המבוססת על ספוריו של הסופר הרומנטי הגרמני ארנסט אמדאוס הופמן (1776 — 1822), מספרת על אהבותיו הרבות של המחבר לארבע נשים: סטלה (מוריה שירר), רקדנית הבלט, המחוללת בפ' חיחה (ובסיום הסרט, בחלק שהושמט ממנו) את מחול הילק; אולימפיה (מוריה שירר), הבובה המכנית שהופמן (רוברט ראונסביל) רואה אותה, באמצעות משקפי קסמים, כאילו היתה חיה; ג'ולייטה (לודמילה צרינה) פרוצה יפהפיה בונציה; אנטוניה (אן איארס), זמרת שהשירה אסורה עליה מטעמי בריאות. הופמן מדמה לראות בכל אחת מאהובותיו את האשה האידאלית, אולם אויב מסתורי, המופיע בכל אחד מן הסיפורים בדמות אחרת (ומשחק בידי המחולל רוברט הלפמאן), מרחיק אותן ממנו. רק הפתיחה והסיפור הראשון עלו יפה, אולי משום שבהם משחק המחול תפקיד מרכזי, בעוד ששני הסיפורים האחרונים, בהם הדגש מושם בזמרה, משעממים ובלתי מוצלחים. מוזר היה גם לתת ללודמילה צרינה, רקדנית מצויינת, תפקיד בו איננה רוקדת.

בתפאורות הושקע עמל רב וגם ממון לא מעט, אולם שפע הצבעים הצעקניים (אולי משום שמצולמת בטכניקאלר עדיין איננה מסוגלת לקלוט צבע שקט), יותר משהו מרהיב את העין הוא מרגיז אותה.

אבל אין לפסור סרט זה, למרות מגרעותיו העצומות, ככשלון רגלי. יש בו רעיונות רבים יפים ומוצלחים. העריכה, כמו בכל סרטיהם של פאואל ופרסבורגר, מלאה הפתעות, ריקודיה של מוריה שירר, ביחוד מחול ארלימפיה, הם מן המצוינים שנראו על הבד. אולם מעל לכל עומדת לסרט המוסיקה, המבוצעת בהצלחה בלתי רגילה על-ידי התזמורת הפילהמונית המלכותית בניצוחו של תור מאס ביצ'ס.

שניים בשק אחד. מייקל פאואל היה מבנים סרט באולפני אלכסנדר קורדה בלונדון כאשר פגש באמריק פרסבורגר, תסריטאי הונגרי. למרות, ואולי בגלל, היותם כה שונים זה מזה: פאואל הוא בעל מרץ חיצוני רב, שופע עליונות וחזקה; פרסבורגר מכונס ב' תוך עצמו, אכול דאגה תמיד, החליטו לעבוד בצוותא ולאחר הצלחת סרטם הראשון, הפו-לשים, החליטו להקים חברת הסרטה משלהם, שסמלה, חץ נתקע במטרה, מופיע בראש כל אחד מסרטיהם.

הם הפיקו, כתבו וביימו ביחד את במעלות לשניים, חייו ומותו של קולונל בלימפ, הנרי קיס השחור, נעליים אדומות. הם כותבים את תסריטיהם יחדיו, פאואל בעצמו מבנים ועבדו דת ההפקה, כלומר ארגון ההסרטה, חלוקת התפקידים לשחקנים וכן הלאה נעשים על ידם בצוותא.

את סיפורי הופמן הפיקו בצורה בלתי שיגרית. בדרך כלל נהוג שאת ההקלטה (בעיקר המוסיקה, פעלולים) מצרפים לסרט אחרי צילומי התמונות (והשיח). בסרטים מוסיקליים זהו כמעט חוק בל יעבור. פאואל ופרסבורגר הקליטו קודם את המוסיקה והאריות, אחר בנה את התמונה לפי הצלילים, כמו שעשה וואלט דיסני ב'פונטזיה'.

חיילים שרושה

רויארד קיפלינג (1865—1936) היה משורר הטומה החילי הבריטי, אשר כבש בדמו ובזעמו, והחזיק בשטחים הנרחבים שטופי-השמש אשר היוו את הקיסרות הבריטית של יום אתמול. במיוחד אהב קיפלינג את הודו, פנינת הכתר הבריטי. על ארץ זו, תושביה וכובשיה, כתב את שיריו וסיפוריו המפורסמים ביותר אשר משמו בסיס ליותר מסרט אחד (גאנגה ד'י קיס). בהם היו חיילי המלכה נושאי צלב הצדק והקידמה. את הילדים חלק קיפלינג לשני מינים: אלה שסרעו בדרך למלכה והיו טו-בים, ואלה שדרשו עצמאות וחירות והיו רעים מאד.

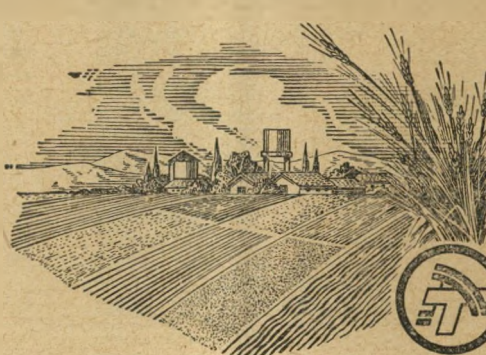
בחיילי שלושה, המבוסס על אחדים מסיפוריו של קיפלינג החלוקה, בהשפעת הוליבוד, קצת שונה: הכל שואפים לעצמאות, אלא ש-

Dura-Gloss **Lorr's 5th. Ave. NEW YORK**

לכה לצפר
THE FAMOUS NAIL POLISH MADE UP BY
תניא

סלניק

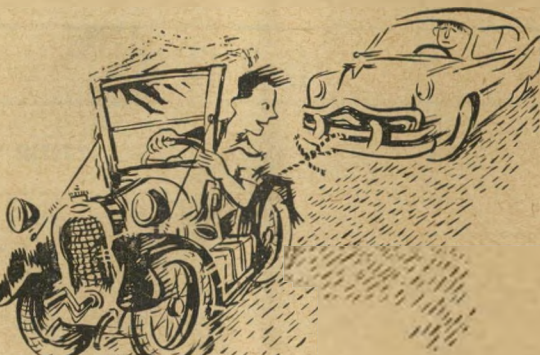

תנובה

נוסדה לפני 25 שנה, מאגדת על בסיס שתופי 400 ישובים חקלאיים ומאות משקים בודדים בכל אזורי הארץ לשווק תוצרתם החקלאית.

משטרת ישראל

נמוסי דרכים...

אכזבות כדרכים-אונגה פאז'ים!
פילקו

החש קורה — לחברך בצורה — המשטרה מחפשת את אכזר הדרכים יתכן וזה — אמת. כל אוהו בהנה יכול לזכות באות הכבוד אם ישמור על כללי האדיבות והזהירות בדרכים.

אמקור מוגש ע"י